

[Justitsministeren]

at lave noget om, det hele skulle være, som det nu engang har været.

Hvad har vi så hørt fra ordførerne i stedet for? En vældig strøm af lyst til at gå på og gå langt, jeg er lige ved at sige: til at hente selv den sidste græsrod op, der egentlig ikke rigtig er begyndt at vokse endnu. Sådan har ordførerne jo været, så man en gang imellem – hvis man nu har siddet med indtrykket af det, der stod i høringssvarene – har tænkt på at sige: ja men skal du nu ikke skynde dig at gå op og sige til dem, at det kan da egentlig godt være, det er fornuftigt at lægge skinnerne, før toget bliver sat i gang.

Det er det jo også i almindelighed, for – jeg kan ikke sige: ellers ryger man af sporet, for sporet var der altså ikke, men der sker noget endnu værre.

Jeg synes, det er vældig interessant at høre en række synspunkter om, at man på det ene og det andet område måske skal gå endnu længere, men jeg vil bare gøre opmærksom på, at over for grupper i samfundet, også over for dem, der skal leve op til de nye krav, der stilles til administrationen, er der vidtgående bestemmelser i denne lovgivning.

Hr. Lenger kunne få det til, at offentlighedsforslaget var mere et tilbageskridt end et fremskridt. Det skal der vist en særlig beregningsmåde til, for det er da en udvidelse, der sker med offentlighedsloven, og ikke en indskrænkning, og det er en nydannelse, der sker med forvaltningsloven, en nydannelse, der på borgernes vegne – og det er det glædelige ved den – stiller en række nye krav til behandlingsmåden.

Selv om det er sådan, kan man da godt blive ængstelig for, at hvis man går endnu længere eller tager de bestemmelser, der er foreslået, uden forbehold – det, man har talt om i forbindelse med forskellige bemyndigelser – så vil man ikke opnå det, man ville, eller også vil man ramme noget, der er væsentligt. Ja, vi er jo alle en slags fredsvener, og jeg er da i hvert fald fredsven på to væsentlige områder: hvad angår privatlivets fred og arbejdsfreden. Det synes jeg er noget væsentligt, og jeg vil nødig have, at vi får dannet en lovgivning, der angriber privatlivet på en sådan måde, at man kan sige, vi hænger nogen ud.

Dette synspunkt kan også godt indgå i debatten om sygejournaler; ikke, om den pågældende selv kan få lov til at se den; det

er i højere grad noget, der vedrører spørgsmålet, om man vil lytte til en læges advarsel. Men hvis en lægejournal indgår som aktstykke i en sag, er det et spørgsmål, om der ikke er et særligt hensyn at tage til privatlivets fred.

Det kan også have forbindelse med arbejdsfreden, når vi drøfter postlister. Vil der ikke være tilbøjelighed til eller opstå mulighed for, vil jeg hellere sige, at man ikke får ført det hele ind? Sådan noget skal man også overveje, for i så fald bliver det jo ikke bedre af det. Så ville det næsten svare til, at man sagde: nu skal vi offentliggøre alle dagbøger her i landet. Så ville man nok tænke meget over, hvad man skrev, hvis nogen overhovedet ville skrive dagbøger.

Så er der spørgsmålet, om man skal kende navnene på alle ansøgerne. Vi lægger vægt på, at der ikke skal være, skal vi sige noget luskeri om dette, noget med at fremme noget, der ikke burde fremmes, og holde andre udenfor. Måske kan det ske på en noget anden måde end ved en pligt til altid at offentliggøre alle navne.

Jeg har altså selv ment, at der er så megen nydannelse i dette her, at man har både ret og pligt til at sætte et par spørgsmålstegn. Jeg har også tilladt mig at sætte et par spørgsmålstegn ved noget af det, jeg selv har foreslået, netop for at lægge op til det, der er meningen med dette: at få en behandling i folketinget – nu har man grundlaget for det – en behandling, hvor man effektivt kan finde frem til en lovform, der sikrer det, vi alle gerne vil sikre, nemlig at borgerne får bedre muligheder for at få behandlet deres sager, får begrundelser for afgørelserne, får adgang til at blive hørt, så beslutninger ikke bliver trukket ned over hovedet på dem, får at vide, hvordan de skal klage, hvis der er klagemuligheder, og alle de andre ting.

Jeg tror, det er væsentligt, at vi når frem til det rigtige resultat. Det er folketinget, der afgør, hvilket tempo vi skal sætte i denne sag. Det er ikke mig. Jeg har gjort det, jeg kan gøre, ved at fremsætte forslagene, og jeg glæder mig over, at der er tilfredshed. Men jeg er klar over, at der er en række ting, der kan drøftes, og som udvalget bør drøfte. Jeg er ikke helt sikker på, at vi alle steder har fundet den helt rigtige udformning af alle bestemmelserne, selv om jeg mener, at for-